

מבשר טוב

סעודה ג'

פרשת ויצא תש"פ

"שבע ברכות" נכדת כ"ק אדמו"ר שליט"א

מאמר "אשא עיני אל ההרים"

"כח בני ישראל להחזיק מעמד ולצאת לאורה מכל המצבים הקשים - מכח יעקב אבינו ע"ה"

א

בפסוק: "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"

ובמפרשים כבר תמהו מדוע הוצרך קרא לומר ויצא יעקב מבאר שבע שהרי מאחר דעיקר הענין הוא לבאר ענין הליכתו לחרן וכל עניינו למה הוצרך להדגיש שיציאתו היתה מבאר שבע, ואא"ז בדברי בינה כתב דלא מצינו בדרך כלל בתורה הקדושה כלל שתכתוב מהיכן יצא שהרי אינו חסר לכאורה כלל לעצם סיפור ענין הליכתו, וא"כ יש לבאר מה דהדגישה התורה שיעקב אבינו ע"ה יצא מבאר שבע לילך לחרן.

ובמדרש רבה [בראשית סח פסקה ד] איתא: "יש שהוא הולך אצל זיווגו ויש שזיווגו בא אצלו יצחק בא זיווגו אצלו שנאמר (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה יעקב הלך אצל זיווגו שנאמר ויצא יעקב מבאר שבע" ע"כ.

ויש לבאר דבפשטות נראה שאין כאן אלא מציאות מסוימת שיש זיווג שנעשה באופן זה ויש שנעשה באופן אחר, וא"כ צ"ב מה רצה לחדש בזה המדרש בכך שמצינו שזיווגו הולך אצלו ומצינו מי שהולך אצל זיווגו, ונראה שהמדרש רצה ללמדנו בזה שהם ב' בחינות בעצם יסודם וזהו בחינות מיוחדות של הנהגה וצ"ב הלימוד בזה.

ב

וברש"י כתב בהמשך הפרשה על הפסוק ויבך וז"ל: "לפי שצפה ברוח הקודש שאינה נכנסת עמו לקבורה ד"א לפי שבא בידיים ריקניות אמר אליעזר עבד אבי אבא היו בידינו נזמים וצמידים ומגדנות ואני אין בידי כלום. לפי שרדף אליפז בן עשו במצות אביו אחריו להורגו והשיגו ולפי שגדל אליפז בחיקו של יצחק משך ידו אל מה אעשה לציווי של אבא אמר לו יעקב טול מה שבידי והעניי חשוב כמת" ע"כ.

והנה יש לעיין היטב במעשה זה דאליפז שרדף אחר יעקב אבינו ע"ה ורצה להרגו במצוות אביו ומשום כך נתן לו יעקב אבינו ע"ה את כל כספו ורכושו, והרי באמת בגמרא סנהדרין [נו:]: נסתפקה הגמרא אם כלל קיימת מצות כיבוד אב אצל בן נח וא"כ אפשר שאליפז לא היה חייב כלל לקיים צווי אביו, ובפרט כאשר צוה לו דבר עבירה להרוג את יעקב ח"ו.

ועוד יש לעיין בכך שהוצרך יעקב אבינו ע"ה ליתן לו את כל רכושו ונשאר בעירום ובחוסר כל, והרי ידוע הכלל דהבא להרגך השכם להרגו וא"כ מיד כאשר בא אליפז להרגו היה לו להשכים ולהרגו ומדוע הוצרך ליתן כל ממונו.

וכי תאמר שחשש מכחו וגבורתו של אליפז ודאי אינו כן שהרי מצינו כשיעקב בא אצל הבאר וכל הרועים לא היו יכולים להוריד את האבן מעל פי הבאר ויעקב באצבע קטנה כתיב ויגל את האבן מעל פי הבאר ומזה רואים עד כמה היה כחו גדול ועצום.

ולקמן בפרשת וישלח מוכח כאשר בא עשו לקראתו וארבע מאות איש עמו ג"כ הכין יעקב את עצמו למלחמה והיה מוכן להילחם עם עשיו וזאת משום שכחו היה גדול לאין שיעור וא"כ בודאי עם אליפז לבדו היה יכול לנצחו בקל ולקיים הבא להרגך השכם להרגו, ומדוע הוצרך ליתן לו את כל כספו.

א

ועל כרחק צ"ל דבאמת דרכו של יעקב היה שלא לבוא לידי מלחמה ושפיכות דמים ואף על רשעים, וכמו שמצינו אצל עשו עצמו כשבא לקראתו וכל הבאים עמו להלחם עם יעקב עד להשחית ח"ו, מכל מקום יעקב אבינו ע"ה ניסה בכל הדרכים למנוע המלחמה כמו שמצינו ששלח דורונות ומתנות הרבה לעשיו אחיו וכן הכין עצמו לתפילה ורק בסוף באם לא היתה ברירה היה מוכן אף למלחמה וזאת משום שלכתחילה אין רצונו של יעקב אבינו ע"ה אלא בשלום ולא במלחמה כלל ורק כאשר אין שייך באופן אחר כי אם במלחמה אזי בליט ברירה נלחם עם כל כחותיו הקדושים.

ואף מה דמצינו אצל אברהם אבינו ע"ה שהלך ונלחם עם המלכים כאשר נשבה אחיו ומיד פנה אל המלחמה ולא אל השלום, זהו משום שלוט אחיו כבר נשבה בידיהם והיה מוכרח למהר ולהחיש המלחמה משום שידוע שהגנה הטובה ביותר היא ההתקפה על השונא שעל ידי זה יוכל להציל את שאר בשרו שנשבה ביניהם, אך גם אצלו בודאי היה לכתחילה לנסות בדרכים של שלום וכדי למנוע המלחמה.

ועד כדי כך נשאר יעקב אבינו ע"ה בחוסר כל עד שאפילו בגדיו לא היו לו וכמו שכתב החיד"א הק' זי"ע בסה"ק פני דוד [פר' ויצא] בשם זקינו הק' וזל"ק: "וראיתי בס' מז"ה זצ"ל זה שמו בעלי ברית אברהם כ"י שמביא מדרש רז"ל בכ"י שאליפז רדף במצות אביו עשו להרוג את יעקב ויעקב נתחנן אליו ואמר לו שיקח כל אשר לו. ויניחהו ערום ממש להראות לאביו וכן עשה ונשאר ערום כצאתו מרחם אמו והיה שם נהר ונכנס יעקב אע"ה בנהר להתחבא שם שהיה ערום. ובעודו בנהר בא פרש א' רוכב על סוס ופשט בגדיו וירד בנהר לקרר עצמו ושבותל הנהר שטפו וחנקו ואז יעקב אע"ה עלה ולבש בגדי חמודות של הפרש ורכב על הסוס ויירא יעקב מאד פן קרובי הנטבע יראוהו ויכירו בגדיו וסוסו ויעלילו עליו לכן הלך תכף ונטמן בבית עבר י"ד שנה זהו תורף מה שאני זוכר ממדרש הנז' שהביא מז"ה זלה"ה עכ"ל"ק.

ג

ועל כל פנים נמצא שיעקב אבינו ע"ה הלך אצל זיווגו באופן אחר לגמרי מאשר אביו יצחק דאצל יצחק הלך אליעזר בכבוד גדול עד מאד וברכוש גדול הביא את רבקה אליו ואילו יעקב אבינו עליו השלום נשאר עד כדי כך בעירום ובחוסר כל עד שאמר "כי במקלי עברתי את הירדן הזה" היינו שלא היה לו שום דבר ממש כי אם את מקלו, ולפיכך הוצרך לעבוד כמה וכמה שנים בעבור כדי שיוכל לקבל את רחל ולאח.

ומוכח שכל זה היה נסיון גדול ליעקב אבינו ומשמים הביאו לו את כל זה בעבור שיכין הדרך לבניו ולכל הדורות שיוכלו לעבוד את השי"ת בכל מצב ומצב וכמו שיתבאר.

ובהמשך כאשר בא יעקב אצל לבן איתא: "ויהי כשמוע לבן את שמע יעקב בן אחותו וירץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו ויספר ללבן את כל הדברים האלה"

וברש"י ביאר טעם שחבקו לבן ונשקו וכו' שבודאי לא מאהבה עשה כל זה וז"ל: "זירץ לקראתו, (ב"ר) כסבור ממון הוא טעון שהרי עבד הבית בא לכאן בעשרה גמלים טעונים. ויחבק, כשלא ראה עמו כלום אמר שמא זהובים הביא והנם בחיקו (ב"ר). וינשק לו אמר שמא מרגליות הביא והם בפיו (ב"ר):. ויספר ללבן, שלא בא אלא מתוך אונס אחיו ושנטלו ממנו ממנו" ע"כ.

ובמדרש איתא [ילקוט שמעוני תהלים קכא] שיעקב אבינו ע"ה אז התפלל התפילה אשא עיני על ההרים מאין יבוא עזרי כו' וז"ל: "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. אמר ר"ש בר נחמני אשא עיני אל ההרים אל ההרים למאלפני ולמעבדני, מאין יבא עזרי מדבר הכתוב ביעקב, אמר אליעזר בשעה שהלך להביא את רבקה מה כתיב ביה ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדונו ואני לא נזם אחד ולא צמיד אחד. ר' חנינא אמר שלח אותו גדוד, ריב"ל אמר שלח עמו אלא שעמד עשו ונטלו ממנו, חזר ואמר מה אנא מוביד סברי מן בריי אלא עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ אל יתן למוט רגלך וגו' הנה לא ינום ולא יישן, ה' ישמרך מכל רע מעשו ומלבן, ושמור את נפשך ממלאך המות. ה' ישמר צאתך ובואך ויצא יעקב מבאר שבע" ע"כ.

ונמצא שיעקב אבינו ע"ה נקלע אז לעת קשה עד מאד שלא היה בידי שום דבר ואפילו הכי לא נשבר אלא אמר לית אנא מוביד סברי מן בריי היינו שלא איבד תקוותו, וכל כולו חיכה והתפלל וציפה לישועת השי"ת אשר תבוא כהרף עין והחזיק מעמד בכל המצבים, וזה היה נסיון גדול ובזה עשה דרך לכל הדורות הבאים אחריו שיוכלו להחזיק מעמד בכל המצבים ואפילו זמנים קשים חס ושלום שלא יאבדו תקוותם ותפילתם להבורא יתברך.

ובאמת השי"ת סיבב כן שיעבור יעקב אבינו ע"ה את אלו המצבים שהרי הנה מצינו אצל הגר שפחת שרי שכאשר שילחה אברהם אבינו ע"ה מביתו והלכה ותעתה במדבר באר שבע וצמא ישמעאל למים אזי איתא "ויפקח ד' את עיניה ותרא באר מים" ואם כן אצל שפחת אברהם הרי ודאי אצל יעקב אבינו ע"ה היה יכול שיפתח את עיניו ויגלה אוצרות אבנים טובות ומרגליות לבל יחסר כלום להצדיק.

ואולם השי"ת רצה דוקא שיהא עובר עליו המצבים הקשים של עירום וחוסר כל ויבוא אצל לבן במצב קשה מנשוא עד שנשא עיניו לשמים מאין יבוא עזרי ואפ"ה לא איבד מבטחו בהשי"ת וזה היה הכנה גדולה לדורות בני ישראל שלא יאבדו תקוותם בשום מצב וישימו מבטחם בהשי"ת.

ד

והנה כתיב "ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש" ובחז"ל איתא ששקעה חמה שלא בעונתה ובאה השמש בצהרים ונעשה חושך ואז תיקון יעקב אבינו את תפילת ערבית, כדאיתא בגמרא ברכות שיעקב תיקן תפילת ערבית, ואאמו"ר בסה"ק חלקת יהושע נתקשה בזה שהרי יעקב הוא בחיר שבאבות, וא"כ היה מן הראוי שיהא מתקן תפילת שחרית שהיא העיקר בהתחלת היום, ומדוע דוקא נשאר ליעקב לתקן את תפילת ערבית שאינה אלא רשות.

אך הביאור בזה הוא דהנה זמן של תפילת ערבית הוא בלילה בזמנים של החשכות כדכתיב להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות דהיינו שבליילה הוא זמן החושך, וחושך אינו רק בגשמיות אלא אף ברוחניות שייך זמנים שהם חשוכים והאדם מרגיש שאין לו שום אור וחיות ותקוה ח"ו וזהו זמנים חשוכים עד למאד.

ועל זה נאמר ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש וכדפירש רש"י ששקעה חמה שלא בעונתה והביאור בזה הוא שהנה יש והאדם יודע מעיקרא שמגיע אליו זמנים קשים וחשוכים אך יש לפעמים שהאדם אינו מוכן כלל ובפתע פתאום מרגיש שנפל מאיגרא רמא לבירא עמיקתא של חושך וחוסר תקוה ח"ו ואז עלול האדם ליפול לגמרי ולהתיאש רח"ל.

והנה בשולחן ערוך [סי' רלג] איתא דמותר להתפלל ערבית מאחר פלג המנחה ואף שעוד יום הוא מכל מ קום כתבו הפוסקים דמאחר שיעקב אבינו ע"ה בעצמו שתיקן תפילת ערבית היה בזמן זה שהיה צריך להיות עדיין יום וזהו הזמן שתיקן בו תפילת ערבית אלא שחשכה לו השמש שלא בעונתה על כן מותר להתפלל ערבית כבר מבעוד יום מאחר זמן פלג המנחה.

וזאת הבחינה שהיה אצל יעקב אבינו הוא בחינה מיוחדת שנפל עליו דוקא החושך וכמאמר חז"ל שקעה לו חמה והיינו שהנה ישנם לפעמים מצבים של מלחמה או רעב שודאי הם זמנים קשים ומרים אך הם לכל הציבור ולכל העולם והוא בחינת צרת רבים, אך יש ונופל על האדם זמנים חשוכים כאלו שמרגיש שדוקא לו חושך ואז מרגיש עצמו בדד במצבו השפל והקודר ח"ו, וזה היה הבחינה של יעקב אבינו ע"ה באותה השעה שחשכה חמה בעבורו היינו שהרגיש עצמו בחשכות גדול ושדוקא אצלו מרגיש החושך וזוהי הרגשה איומה עד מאד.

וכל זה היה ללמד לדורות שיש והאדם נופל בפתע פתאום למצבים של חושך ואבדון ח"ו, וזאת צריך האיש הישראלי ללמוד מיעקב אבינו ע"ה שאף שהגיע למצב נורא זה מכל מקום לא נטרעם ולא נתיאש ואף לרגע אחד לא איבד גודל בטחונו בהשי"ת.

ואכן בשעה זו דוקא תיקן יעקב אבינו ע"ה את תפילת ערבית שהיא בתוך החושך ואפילה ונתחזק אז באמת ואמונה שהכל מאת השי"ת והכל לטובתו והתפלל על כלל ישראל לכל הדורות החשוכים והקשים שיזכו להתחזק באמונת אומן ולבטוח בהשי"ת בכל עת ועונה, ובזאת יחזיקו מעמד בכל הדורות, ותמיד יתפללו אל השי"ת והשי"ת ישמע תפילתם ויושיעם בישועות גדולות.

ה

ובזאת נבוא לבאר ענין שפתחה התורה "ויצא יעקב מבאר שבע" והיינו שבא לרמז שכל עניין העבודה הקשה והגלות הארוכה שיצא יעקב אליה היתה לפתוח דרך לעם ישראל שיוכלו לצאת מכל המצבים הקשים הפוקדים אותם בכל הגלויות הקשים שיעברו עליהם, וזהו "ויצא יעקב" שהרי יעקב אבינו בעצמו היה במצב קשה אחר שקיבל הברכות והיה נרדף מעשיו אחיו שביקש להרגו כמבואר בכתוב, והנה יעקב לא נפל ולא נכנס ליאוש וכדומה אלא אדרבה "ויצא יעקב" שיצא מהמצבים הקשים ובטח בהשי"ת והמשיך בעבודת הקודש ובכל דבר

שקרה לו הצדיק והמליך את השי"ת וקרא אליו והרים עיניו לשמים ולא איבד בטחונו בהשי"ת אף רגע אחד כמו שנתבאר ובזאת סלל הדרך לבניו בכל הדורות שיחזיקו מעמד ויצאו מכל המצבים הקשים שיקלעו אליהם.

וזאת היתה באמת עבודתו של יעקב אבינו ע"ה בכל ימי חייו להכין הדרך לדורות עולם להחזיק מעמד ולצאת מכל המצבים הקשים ולא לאבד תקוה, ואולם ביותר מצינו זאת אצל יעקב אבינו בהמשך דרכו באותם עשרים ושנים שנה שאיבד את יוסף הצדיק.

שהרי ידוע שאת כל תורתו של יעקב אבינו שקיבל מאביו ומאברהם שקיבל מהדורות הקודמים עד אדם הראשון, את הכל העביר ליוסף הצדיק שאותו אהב מכל בניו והיה בן זקוניו ובו ראה את הצדיק שימשיך את מסורת הקדושה לדורות הבאים ועל ידו יחזיקו מעמד כל השבטים.

והנה כאשר איבד את יוסף הצדיק נפל עליו אימה חשיכה גדולה עד מאד שהרי הפסיד את כל מגמת חייו ואת המשך כל הדורות, ולא רק זו אלא שנסתלקה ממנו רוח הקודש כדאיתא בחז"ל, וכן מבואר בספרים הקדושים שהאבות הקדושים כאשר עברו את נסיונותיהם הרי נלקח מהם כל המדרגות וההשגות שזכו להגיע אליהם והיו כאנשים פשוטים, ולא נשאר להם כי אם היראת שמים שנתגועו עליה בעצמם ובדמם וכן אצל יעקב אבינו באותם השנים נלקחו ממנו מדרגותיו והשגותיו הגבוהים והיה שרוי בצער איום ונורא.

וביותר היה שברונו הגדול שהרי קבלה היתה בידו שאם ימות אחד מבניו בחייו הרי שאיבד חלקו בעולם הבא ובגהינם יהיה חלקו ח"ו, ונמצא שח"ו כל עבודתו את השי"ת במסירות נפש הכל כאילו לריק ח"ו שהרי אין לו חלק לעולם הבא כביכול ואין לו תקוה חלילה.

ואמנם יעקב אבינו ע"ה בגודל צדקתו הלך בתום דרכו ואף בכל המצב הנורא ואיום שנקלע אליו באותם השנים המשיך בעבודתו הקדושה ובהנהגת בניו הנותרים ממש באותה בחינה שהיתה מקודם ובעוז ובתעצומות עבד את בוראו בתמימות ובאמונת אומן כמו בכל השנים שמקודם.

ואיתא בספה"ק שפתי צדיק שהביא בשם הרה"ק רבי בונם מפשיסחא זיעוכ"י שאמר שכל ימיו מביט בהתפעלות על עבודתו נוראת הווד של יעקב אבינו באותם כ"ב שנה שעמד בצדקו וזל"ק [פרשת וישב]: "שמעתי מפ"ק זקני מו"ר זצ"ל בשם רבו רבי ר' בונם מפשיסחא שעל ב' דברים הי' מביט כל ימיו, א' על יעקב אבינו ע"ה שלא הי' עוד ברי' כמוהו בעולם כדכתיב יעקב אשר פדה את אברהם ומלאכי השרת מקלסין בכל יום ברוך וגו' אלקי ישראל, צדיק יסוד עולם כמוהו נסתלק ממנו שכינה כ"ב שנים ועומד בצדקו כמקודם וכל העולמות תלויין בו הכל כמו בעת האור" עכ"ל"ק.

וכח זה הכניס יעקב אבינו ע"ה לכל הדורות של בני ישראל שיוכלו להחזיק מעמד בכל המצבים ובכל אופן שהם נמצאים בו ובחשכות הכי גדול ישאו למרום עיניהם ויתלו תקוותם בהשי"ת ויתפללו אליו בכל עת מצוא ועל ידי זה יוכלו להחזיק מעמד בכל גלותיהם הקשים הרוחני והגשמי, ועל ידי זה יוכלו לצאת מכל מצריהם.

ואכן זהו כחם הגדול של בני ישראל שהוא נגד הטבע ממש ואין שייך להבין זאת בעיני בשר ודם איך יכולה אומה שלימה שעברה ועוברת כל כך הרבה שמדות ואסונות ומצבים קשים מנשוא ועדיין מחזיקים מעמד בגודל אמונתם ואינם מתייאשים ומכל חורבן שהוא יוצאים מהמצב הקשה שכל זה הוא למעלה מדרך הטבע לגמרי, וכל זה בא לישראל מכח יעקב אבינו עליו השלום שהכין הדרך לבניו שיהו יכולים להחזיק מעמד בכל המצבים ולשאת עיניהם למרום ולצאת מכל צרותיהם.

ומצינו אף בימות השואה שרחמנא ליצלן היו ישראל בצרות גדולות ואימות והיו הרבה שאיבדו כל משפחתם ואף את ילדיהם ויצאו ממחנות המות בבחינת אחד מעיר ושנים ממשפחה, והנה על פי דרך הטבע לא היה שייך שיוכלו לבנות את חייהם מחדש ונשארו ממש בעירום ובחוסר כל והיו שלא היה בהם אף כח לעמוד ולילך על רגליהם, אשר על פי דרך הטבעי אדם במצב זה נופל לגמרי ואינו מסוגל לחדש כנשר נעוריו במצבים אלו ובודאי יורד עד שהולך מהעולם בלא לעשות דבר רח"ל.

ואולם יהודים אלו בכחות על טבעיים עמדו ונאזרו בגבורה עצומה להתחיל הכל מחדש ולבנות חיים חדשים בגשמיות וברוחניות ובנו מוסדי עולם בעוז ובתעצומות נפש אשר אינו על פי דרך הטבע כלל וכלל, והקימו משפחות וצאצאים אשר הולכים בדרכי אבותיהם וכו', וזהו בודאי אינו אלא בזכות יעקב אבינו ע"ה שכמו שנתבאר הכניס בכלל ישראל כחות אלו לעמוד ולהחזיק מעמד בכל מצב ומצב אפילו בחשכות הכי גדול ששייך.

והנה אאמו"ר בסה"ק חלקת יהושע [מאמר רביעי] כתב וזל"ק: "להיות העינים נשואות למעלה בשעת קדושה ומובא בטור או"ח סי' קכה: ובני אשכנז וצרפת נותנין עיניהן למעלה ונושאיין גופן כלפי מעלה וסמך למנהגם מספר היכלות ברוכים אתם לה' שמים ויורדי מרכבה אם תאמרו ותגידו לבני מה שאני עושה בשעה שמקדישין ואומרים קק"ק ולמדו אותם שיהיו עיניהם נשואים למרום לבית תפלתם ונושאים עצמם למעלה כי אין לי הנאה בעולם כאותה שעה שעיניהם נשואות בעיני ועיני בעיניהם, ובבית יוסף מסיים עוד בשם שבלי לקט: ומ"ש רבינו בשם ספר היכלות. הביאו ג"כ שבלי הלקט (שם) ומסיים בה כי אין לי הנאה בעולם וכו' באותה שעה אני אוהז בכסא כבודי בדמות יעקב ומחבקן ומנשקן ומזכיר גלותם וממהר גאולתם ע"כ.

ומאז זרח שמשו האור המאיר מסוף העולם ועד סופו רוח אפינו משיח ד' רבינו הבעש"ט זצלה"ה ותלמידיו ותלמידי תלמידיו שזרו והזריח אורות קדושים ולמד ולימד דעת לבני ישראל עם קדושו, שהעיקר מהעבודות להשתדל במסירות הנפש לעשות נחת רוח ליוצרנו לבורא כל עולמים, ובכן אם במוכן ובתנועה קלה להיות עינינו נשואות למעלה בשעת קדושה ולגרום נחת רוח להשי"ת, להגדיל ולהעריץ קדושת שמו יתברך מה מאד צריכים לעשות זאת בנפש חפצה ובתשוקה עזה שזוכים לזה אנו קרוצי חומר וגושי עפר לקיים על ידינו "ישראל אשר בך אתפאר" שהשי"ת מתפאר בנו בכל העולמות ומפרסם בין מלאכים ושרפים גודל חביבותו ואהבתו עלינו וישמע חכם ויוסיף לקח לעבודתו יתברך שמו" עכל"ק.

ומבואר מדבריו הקדושים שעל ידי שנושאים ישראל את עיניהם למעלה בשעת קדושה הרי זה גורם לנחת רוח גדול עד מאד להשי"ת, וצריך להבין מדוע נגרם נחת רוח גדול כל כך אצל השי"ת כאשר נושאים ישראל את עיניהם בשעת קדושה, גם יש להבין הענין שמבואר שהשי"ת אוהז אז דמות יעקב אבינו בכסא הכבוד ומחבקן ומנשקן וממהר את גאולתם.

ואכן ביאור הדברים הוא לפי שהענין שישראל נושאים עיניהם למרום אינו רק אותה הפעולה שמסתכלים כלפי מעלה אלא עיקר הענין הוא שאיש ישראל מסתכל כלפי מעלה היינו שנושא עיניו להשי"ת בכל מצב ומצב שנמצא בו ותולה עיניו למרום ויודע ומבין ומכיר שהוא בעצמו אינו יכול לעשות מאומה כי אם כל תקוותו והצלתו וישועתו אינו כי אם מהשי"ת ובכל ליבו מייחל ומתפלל ומאמין בישועת ד' כהרף עין, וכאשר בני ישראל מחזיקים בחזקה באמונת אומן זו ובמסירות נפש מאמינים בכל ליבם ונושאים עיניהם למרום הרי זה עצמו הנחת רוח הכי גדול שיש להשי"ת.

והנה כל זה כמו שנתבאר זכו ישראל על ידי עבודתו הגדולה והנוראת הוד של יעקב אבינו ע"ה שכמו שנתבאר מהמדרש שנשאר בעירום ובחוסר כל והיה במצב קשה מנשוא ובחשכות הכי גדול, באותה שעה ממש נשא עיניו למרום ותלה בטחונו בהשי"ת בחזקה ובאמונה גדולה וכמו שנאמר עליו במדרש הפסוק אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי עזרי מעם ד' עושה שמים וארץ ובזה השפיע לכל הדורות הבאים אחריו שתמיד בכל הגלוית ובכל המצבים ישאו עיניהם למרום ויתלו כל תקוותם בהשי"ת ויבטחו בישועתו באמת.

ולא רק בשעת צרתם אלא אפילו אחר שכבר נושעו יודעים בני ישראל ומרגישים שלא מכוחם פעלו זאת אלא בזכות ישועת השי"ת וכמו שכתב א"ז בסה"ק דברי בינה [פר' אמור] על הפסוק "יפאר ענוים בישועה" וזל"ק: "ובדרך צחות אמרתי: 'יפאר ענוים בישועה'. שיש לפעמים שאדם הוא ענו, מחמת שהוא מדוכא ביסורים ח"ו וכדומה, שאין לו ממה להתגאות את עצמו. וההתפארות של הענוים, שיודעים שהם באמת ענוים, הוא: אם השם יתברך מושיע אותם בכל הענינים לטובה" עכל"ק, והיינו שאף אחר הישועה נשאר איש ישראל בענוותנותו ויודע ומכיר שלא מכחו נפעל הישועה אלא מכח השי"ת ואף מה שזכה להתפלל הכל הוא בסיעתא דשמיא ולא מכחו כלל ונמצא דלעולם תולים ונושאים הם את עיניהם למרום בין בעת הצרה ח"ו ובין בשעה שזכו לישועה, תמיד יודעים שהכל בידי השי"ת האוהב את עמו ישראל באמת.

ומשום כך אוהז הקב"ה דוקא בדמות יעקב אבינו החקוקה בכסא הכבוד משום שכל זה בכח יעקב אבינו ע"ה שהמשיך לבני ישראל דרך קודש הזו לבטוח בהשי"ת בכל המצבים הכי קשים והכי נמוכים ברוחניות ובגשמיות וכל זה גורם נחת רוח גדול למעלה וגורם שהקב"ה ממהר גאולתם וישועתם כמו שהיה אצל יעקב אבינו עליו השלום שעל ידי גודל בטחונו בהשי"ת זכה לצאת מכל המצרים ולבנות את כל בנין עם ישראל עם כל השבטי קה.

ובזה יבואר היטב דברי המדרש יש הולך אצל זיווגו ויש שזיוגו בא אצלו שכל זה לרמז בא שעבודת יצחק אבינו עליו השלום שהיה בבחינת עולה תמימה ולא יצא כלל בגולה אלא הביאו את רבקה אליו ולא היה צריך לעבור את כל המצבים והגלויות הקשים.

אולם יעקב אבינו עליו השלום שהיה בחיר שבאבות הוא נבחר לסלול דרך בכל המצבים ובכל הגלויות ועל כן הוצרך לילך אצל זיווגו וליפול למצבים קשים עד מאד ברוחניות ובגשמיות ולהחזיק מעמד בכל המצבים ותלה תקוותו בהשי"ת ובזה פתח הדרך לכל זרעו אחריו עד סוף כל הדורות.

ובפרט כאשר חתן זוכה לעת דודים ובעת השבע ברכות הרי נשפעים לו כחות עצומים מן השמים וזוכה לבחינה של מלוכה וכמו שמבואר בפרקי דר"א [פ"ט"ז] וז"ל: "החתן דומה למלך מה המלך הכל מקלסין אותו שבעת ימי המשתה כך חתן הכל מקלסין אותו שבעת ימי המשתה" ע"כ.

וענין המלכות הניתן לחתן היינו שיוכל לצאת מכל המצבים ומכל החשכות שהיה לו מקודם וזה כח מלכות להתרומם ולשאת עיניו להשי"ת ולזכות לבטוח בישועת השם ועל ידי זה זוכה לסיעתא דשמיא בכל העניינים והמלך יעננו ביום קראנו.

וזוהי היתה עבודת בני ישראל בכל הדורות ויעזור השי"ת שנזכה במהרה להפסוק "והיה לעת ערב יהיה אור" ונזכה להתגלות מלכות בני ישראל שכולם בני מלכים ויזכו בני ישראל לצאת בגלוי מכל הגלויות והקשיים ונזכה לזאת בגאולה השלימה בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

לקבלת הגליון מידי יום רביעי למייל שילחו מייל לכתובת m0732951213@gmail.com